

Doamna Ce

Era o noapte întunecată și furtunoasă.

În dormitorul ei de la mansardă, înfăolită într-o pătură veche, făcută din petice colorate cusute între ele, Margaret Murry stătea pe marginea patului și se uita la copacii care se încovoiau sub biciul nemilos al vântului. Dincolo de copaci, norii goneau pe cerul nopții. Din când în când, frânturi de lună răzbăteau printre ei, aruncând pe pământ umbre fantomatice, prinse într-un dans nebunesc.

Casa se cutremura.

Înfășurată în pătură, Meg tremura și ea.

De obicei nu-i era frică de vremea rea. „Nu-i vorba doar de vreme“, își zise ea. „Vremea doar a pus capac la toate. *Mie* mi-a pus capac. Vremea i-a pus capac lui Meg Murphy, care face totul anapoda...“

Școala... Totul era aiurea la școală. Ajunsese printre ultimii din clasă. În dimineața aceea, unul dintre profesorii ei o dojenise:

— Serios, Meg, nu pricep cum un copil cu părințieminenți, ca ai tăi, poate avea note atât de proaste! Dacă nu reușești să le îndrepti un pic, va trebui să te las corigentă.

În pauza de prânz, se luase la harță, încercând să uite vorbele profesorului, dar o colegă i-o trântise verde-n față:

— Poate nu te-ai prins, da' s-a terminat primara! Ce-ai de te porți ca o pitică de clasa întâi?

Iar în drum spre casă, un coleg spusese ceva despre „frățiorul ăla idiot“ al ei. Lui Meg atâta îi trebuise să audă: aruncase manualele cât colo pe marginea drumului și tăbărâse pe băiat. Ajunsese acasă cu bluza ruptă și un ochi învinețit.

Sandy și Dennys, frații ei gemeni, care aveau zece ani, se întorseseră de la școală cu vreo oră înaintea ei. Când o văzură în ce hal era, îi spuseră scârbiți:

— Ce-ar fi să lași bătaia în grija noastră?

„O delincventă, asta sunt“, își spuse Meg posomorâtă. „Așa o să zică. Nu mama, ci... ei. Toți ceilalți... De-ar fi tata aici...“

Dar încă nu se putea gândi la taică-su fără să-i dea lacrimile. Numai maică-sa era în stare să spună firesc: „Când se-ntoarce tatăl vostru...“

De unde să se-ntoarcă? Și când? Sigur maică-sa știa că lumea bârfea. Nu se putea să n-o doară când auzea răutățile alea, așa cum o durea și pe ea. Doar că maică-sa nu lăsa să se vadă. Nimic nu tulbura seninătatea chipului ei.

„De ce nu pot și eu?“ se întrebă Meg. „De ce trebuie să arăt totul?“

Vântul zgâlțâia nemilos fereastra. Meg își strânse mai bine pătura în jurul trupului. Încolăcit pe o pernă, pisoiful gri, pufos, căscă, arătându-și limbuța roz, apoi se cuibări mai bine și adormi la loc.

Toată lumea dormea. Toată lumea, mai puțin Meg. Până și Charles Wallace, „frățiorul idiot“, care, în mod ciudat, de obicei știa negreșit când sora lui era trează și tristă și urca tiptil scările până la camera ei. Dar acum până și Charles Wallace dormea...

Cum de puteau să doarmă liniștiți? La radio se difuzaseră toată ziua avertismente de uragan. Cum de putuseră s-o lase singură acolo, în mansardă, în patul ei șubred, cu cadru de alamă, când știau că acoperișul putea zbura în orice clipă, iar furtuna o putea arunca în văzduhul învolburat al nopții și s-o ducă apoi cine știe unde?

Meg tremura tot mai tare.

„Tu ai vrut camera de la mansardă!“ își zise încrâncenată. „Iar mama te-a lăsat, fiindcă ești cea mai mare. E un privilegiu, nu o pedeapsă.“

— Nu, pe timp de furtună nu-i niciun privilegiu! zise ea cu voce tare.

Aruncă pătura la picioarele patului și se ridică. Pisoii se întinse tacticos și o privi cu ochi mari și inocenți.

— Culcă-te la loc! îi zise Meg. Bucură-te că ești doar un pisoii și nu un monstru ca mine!

Fata se privi în oglinda dulapului și se strâmbă, dezvelindu-și dinții acoperiți de aparatul dentar. Cu un gest reflex, își potrive ochelarii pe nas, își trecu mâna prin părul castaniu deschis, zburându-l de arăta ca o mătură. Oftă din toți răunchii, un suspin ce mai că acoperi vaietul vântului.

Podeaua din scânduri mari și late era rece. Vântul pătrundea prin crăpăturile pervazului, în ciuda ferestrei duble, și urla neobosit în hornurile casei. Jos, la parter, Fortinbras, câinele mare și negru al familiei, începu să latre. Era speriat și el, pesemne. Dar de ce? Fortinbras nu lătra niciodată fără motiv.

Deodată, își aminti că, atunci când fusese la poștă să ridice corespondența, lumea vorbea de un vagabond care furase douăsprezece cearșafuri de la doamna Buncombe, nevasta polițistului. Încă nu-l prinseseră și poate că acum se îndrepta spre casa lor singuratică, aflată pe un drum

lăturalnic. Poate că-i mai trebuiau cearșafuri. Meg nu dăduse prea multă atenție discuției despre vagabond, căci poștărița o întrebase, cu un rânjet mios, dacă aveau vești de la taică-su.

Meg ieși din cămăruța ei și își croi drum printre umbrele mansardei. Se lovi de masa de ping-pong. „O vânătaie pe șold îmi mai lipsea!” își zise.

Pe urmă se lovi de vechea ei casă pentru păpuși, de căluțul de lemn al lui Charles Wallace și de trenulețul electric al gemenilor.

— De ce mi se-ntâmplă toate numai mie? se rățoi ea la un urs mare de pluș.

Coborî scările, se opri și ascultă. Niciun zgomot din camera lui Charles Wallace, aflată în dreapta scărilor. Și niciun foșnet din stânga, din camera părinților, unde mama dormea singură în patul uriaș. Se duse în vârful picioarelor spre camera gemenilor, tot potrivindu-și ochelarii pe nas, de parcă asta ar fi ajutat-o să vadă mai bine în întuneric. Dennys sforăia. Sandy mormăi ceva despre baseball, apoi amuți. Gemenii n-aveau nicio grijă pe lume. Nu erau elevi de frunte, dar nici slabi. În general se mulțumeau cu un lung șir de „bine”, între care mai scăpau câte un „foarte bine” sau „suficient”. Atletici și plini de forță, erau alergători rapizi și buni la multe sporturi. Când se făceau glume pe seama celor din familia Murry, nu erau niciodată despre Sandy sau Dennys.

Ieși din camera gemenilor și coborî la parter, având grijă să evite treapta a șaptea care scârțâia. Fortinbras nu mai lătra. Asta însemna că nu era vagabondul, altfel Fort nu s-ar fi oprit dacă era vreun străin prin preajmă.

„Și *dacă*, totuși, vine vagabondul? Dacă are cuțit? N-avem vecini, n-are cine să ne audă, putem să țipăm mult și bine. Nu i-ar păsa nimănui, oricum...”

„Ia să-mi fac niște cacao cu lapte“, se hotărî Meg. „Asta o să mă-nveselească un pic și, măcar, dacă vântul smulge acoperișul, n-o să fiu în pod să mă ia și pe mine pe sus.“

Lumina era deja aprinsă în bucătărie. Așezat la masă, Charles Wallace bea lapte și mânca pâine cu gem. Părea tare mic și vulnerabil, cum stătea el acolo, singur, în bucătăria de modă veche, un băiețel blond în pijama albastră, decolorată, bălăngănindu-și picioarele mult deasupra podelei.

— Salut! zise el vesel. Te-așteptam.

De sub masă, de la picioarele lui Charles Wallace, se iți gătul zvelt și negru al lui Fortinbras, care aștepta cuminte să-i pice și lui vreo firimitură, două. O salută pe Meg întinzându-și capul spre ea și dând bucuros din coadă. Pe Fortinbras îl găsiseră pe prag, într-o noapte de iarnă, un cățeluș pricăjit, numai piele și os, abandonat de cine știe cine. Era jumătate setter englez, jumătate ogar, așa le zisese tata. Grațios și întunecat, Fort avea o frumusețe aparte.

— De ce n-ai venit sus? întrebă Meg, vorbindu-i fratelui ei de parcă erau de-o vârstă. M-am speriat rău de tot!

— E prea mult vânt acolo în pod, la tine, răspunse băiețelul. Știam c-o să cobori. Am pus lapte la încălzit. Cred că-i deja fierbinte.

Cum de știa Charles Wallace întotdeauna ce era cu ea? Cum își dădea seama? Nu părea să știe, ori poate nu-i păsa, ce gândeau Dennys sau Sandy. În schimb, îi plăcea să le scotocească mințile lui Meg și mamei lor și o făcea cu o precizie înspăimântătoare.

Oare de frică vorbeau oamenii în șoaptă despre copilul cel mai mic al familiei Murry? Ziceau că nu era tocmai normal... „Oamenii deștepți au adesea copii anormali. Ceilalți doi băieți par în regulă, copii drăguți, dar fetița aia urâtică

și băiatul cel mic nu cred că-s întregi la minte“, auzise Meg odată pe cineva.

E adevărat, Charles Wallace rar vorbea dacă era cineva în preajmă, așa că mulți își închipuiau că încă nu învățase să vorbească. Dar era la fel de adevărat că nu vorbise deloc până pe la patru ani. Meg se albea de furie când vedea cum oamenii se holbau la Charles și, cu un „țțț“, dădeau din cap cu părere de rău.

— Nu-ți face griji pentru Charles Wallace, îi spusese odată tata, chiar înainte să plece, Meg își amintea bine. Nu-i nimic în neregulă cu mintea lui. Doar că face lucrurile în felul lui și-n ritmul lui.

— Nu vreau s-ajungă un prost, ca mine, spusese Meg.

— Draga mea, nu ești deloc proastă, nici gând de așa ceva! o liniștise tata. Ești ca Charles Wallace. Dezvoltarea ta are propriul ei ritm, pur și simplu nu e ca a altor copii.

— Și de unde știi, mă rog? întrebasese Meg. De unde știi că nu-s proastă? Sau zici așa doar pentru că mă iubești?

— Te iubesc, dar nu de asta-ți spun că știu. Eu și mama ți-am făcut o serie de teste...

Da, așa era. Meg își dăduse seama că unele dintre „jocurile“ pe care le jucase cu părinții ei erau un fel de teste și că fuseseră mai mult pentru ea și pentru Charles Wallace decât pentru gemeni.

— Teste de inteligență?

— Da, unele dintre ele.

— Și e bun coeficientul meu?

— Foarte bun.

— Cât e?

— N-am să-ți spun. Dar poți fi sigură că atât tu, cât și Charles Wallace veți putea face aproape orice vreți când veți fi mari. Stai numai să-nceapă Charles Wallace să vorbească și-o să vezi!